

[Gade]

indstillet på, at når vi afgiver betænkning, har udvalget forbedret beslutningsgrundlaget ved at få de oplysninger frem, som regeringen altså ikke har fremlagt her ved fremsættelsen af sit forslag.

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg er enig med de ordførere, der har fremsat kritik over, at det har taget så lang tid at finde ud af, hvordan man skulle finansiere de fælles budgetter i EF. Men det er vel prisen, når man er tolv medlemmer i en forening, at det tager lidt tid, før man kan blive enig om, hvilket system der skal gælde.

Det, vi skal tage stilling til i dag, er ratifikation af den beslutning, Rådet er blevet enig om. Det er altså systemet, vi skal tage stilling til, ikke budgettet som sådan, men altså hvilket system der skal være gældende for, hvordan man finansierer den politik, man kan blive enig om i den kommende tid.

Det har været interessant at se, hvordan Fællesmarkedets budgetlægninger og beregning af indtægter er forløbet. Jeg kan da huske, at man for nogle år siden gik ind for bruttonationalproduktet. Så fandt man ud af, det var nu ikke det rigtige, hvorefter man fandt på at anvende momsgrundlaget. Efter store diskussioner blev man enig om, hvordan momsgrundlaget skulle beregnes. Så løb man tør for penge, fordi man lagde en maksimal procent ind for, hvor meget man kunne opkræve på momsgrundlaget. Så fandt man så på det, der nu kaldes bruttonationalindkomsten. Jeg vil spørge udenrigsministeren, som er økonom i det civile liv, om han ikke kan forklare forskellen på bruttofaktoren og bruttonationalindkomsten. Jeg har nok læst lidt om det, men det kunne være, andre tilhørere her kunne have godt af at få det belyst.

Hvis man har et fællesskab og man skal lægge en politik, bliver man nødt til at have penge til at finansiere den politik, man bliver enig om. Man kan selvfølgelig altid harcelere over, at det system, man vælger, er forkert. Men dette er altså et resultat af indstillinger fra de forskellige medlemslande, og så kan man selvfølgelig godt kritisere det. Det eneste kritikpunkt, jeg har – det deler jeg for så vidt med hr. Gade – er, at jeg synes, det er lidt urimeligt, at Storbritannien stadig væk skal have den kompensation, når det i hvert fald udadtil fremstår som et meget velhavende land. Men det er kompromisets

pris. Andet kan jeg ikke sige. Det er vedtaget, og det må vi acceptere, for sådan er betingelserne.

Hvis vi er enige om, at Fællesskabet skal fungere, skal det finansieres. Man kunne jo selvfølgelig vælge andre løsninger, men når man ikke vil gå ind på direkte indkomstbeskatning, og det er tiden jo ikke moden til, synes jeg, at det i hvert fald er én form at finansiere det på. Nu håber jeg da på, at det kan holde en del år, så vi bliver fri for at have den evindelige, opslidende diskussion om, hvilke systemer det skal være.

Principielt synes jeg, at man har fundet et rimeligt kompromis over for de sydlige lande, så de kommer til at bære en mindre del af byrderne, medens de velhavende lande kommer til at bære lidt mere. Jeg synes ikke, vi skal være sure over, at Danmark kommer til at bære lidt mere, end vi har gjort tidligere. Det synes jeg vi skal gøre, for vi betragter os da som et udviklet og et velhavende land.

Om selve udgifterne kan man sige, at det er ikke det, det drejer sig om her. Udgifterne tager vi stilling til i et andet forum på et andet tidspunkt. Det, vi skal tage stilling til nu, er finansieringssystemet. Man behøver ikke sætte udgifterne efter muligheden for at få indtægter. Så derfor synes jeg, hr. Gade kan slappe lidt af. Hans udmærkede spareiver kan godt komme til udtryk, selv om vi vedtager denne ratifikation. Jeg kan på mit partis vegne anbefale, at vi går ind for dette beslutningsforslag om ratifikation af de nye indtægtsystemer.

Annette Just (FP):

Det er med stor interesse, jeg har lyttet til de herrer under dette punkt. Jeg har faktisk også lyttet til, hvad der er sagt det meste af dagen i dag, da man diskuterede finansloven, og hvordan man nu fik økonomien i Danmark til at klare sig. Her var der knap så lyse udsigter.

Når vi nu er nået frem til dette forslag, beslutningsforslag nr. B 1, føler jeg det, som om regeringen har lagt endnu en bombe under det skatteplagede danske folk. En B 1-bombe, en gammel bombe, der burde være fjernet. Det er ikke originalt, at regeringen siger: Nu laver vi en ny skat. Det er hørt før. I snart 100 år er det danske folk blevet plaget med nye skatter.

Efter vi kom ind i EF, har vi fået afgift på landbrug, vi har fået toldafgifter, vi har fået momsafgifter, og nu kommer man så med den